

Момчето боязливо издигна очи къмъ чужденеца. Погледътъ му се мѣстѣше отъ широкитѣ — му груби обуца до дългитѣ му разчесани мустаци. Непознатиятъ се помъчи да се усмихне, при което нѣкакъ чудно замърда крака и ръцѣ и показа гнитѣ си зъби.

— Е, че . . . той отгдѣ ще ме познае? Покойниятъ братовчедъ, Богъ да го прости, го остави на два мѣсеца. Е, и майка му, помени я Господи, заболѣ по него, залежа се и не отиде година. Дѣтето остана при баба си — моя леля. Е, и тя си отиде за реда, старицата. Пъкъ азъ си бѣхъ ергенинъ тогава, нѣмахъ си ступанка, та тѣй стана, да го отпусна на васъ тукъ, да го изгледате. Сега, слава Богу, имамъ си жена, двѣ момчета, момиченце. Ама, зеръ, то се вика, — като братово чедо ми е. Не бива да го оставямъ. Жената отъ есенесъ ми е задумала: — Иди, казва, извади момчето. Както гледамъ три, ще гледамъ и четири. Пъкъ и на занаятъ ще го науча. Каква търговия върѣхме съ баща му!

Ръцѣтъ на момчето затрепераха и очитѣ му се спрѣха на пода. Сега той всичко разбра и сърдцето му като че ли изстина въ гърдитѣ.

— Този е, Владо, твой чичо, поясни директорката. Дошелъ е да те вземе при себе си. Ти си вече четирнайсетъ годишенъ и врѣме е занаятъ да учишъ. Ние сами щѣхме да се погрижимъ вече за това, ако не се бѣше явилъ чичо ти. Азъ вѣрвамъ да се радвашъ, прибави тя. — Ти си билъ всѣкога умно и трудолюбиво момче. Слушай тамъ чича си. Пъкъ и при него ти ще намѣришъ баща и майка.

Неочаквано момчето дигна ръцѣ, закри лицето си и неудържимо заплака.